

Το μνημείο του Κυρίου μας

Το μνημείο του Κυρίου μας

Περίπου 3.600 χρόνια πριν, ο Ισραήλ έλαβε την εντολή να πάρει το αίμα του πασχαλινού αρνιού και να το βάλει στα παραστάτια των σπιτιών τους - και μετά να μπουν μέσα και να μείνουν εκεί για το υπόλοιπο της νύχτας. Οι οδηγίες που δόθηκαν στους Ισραηλίτες ήταν σαφείς και ήταν εύκολο για αυτούς να τις ακολουθήσουν.

Αυτό συνέβη και σε εμάς, όταν δεχτήκαμε τον Ιησού ως προσωπικό μας λυτρωτή και συμβολικά βάλαμε το αίμα στα παραστάτια των καρδιών μας. Αυτή ήταν η αρχή του ταξιδιού μας.

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Εκείνη τη νύχτα, αφού σφαγιάστηκε το πασχαλινό αρνί και το αίμα τοποθετήθηκε στα παραστάτια των σπιτιών τους, οι Ισραηλίτες μπήκαν μέσα στα σπίτια τους και έκλεισαν τις πόρτες. Τώρα επρόκειτο να γευτούν το πασχαλινό αρνί αφού ψηθεί, και όλοι ήταν ενωμένοι ως οικογένεια σε αυτό το εγχείρημα. Απεικονίζουν πώς οι αδελφοί σε αυτή τη νύχτα της εποχής του ευαγγελίου συγκεντρώνονται από το Αρνίο του Θεού και, ενώ βρίσκονται κάτω από το αίμα, γεύονται το αρνί, αποκομίζοντας για τον εαυτό τους τα οφέλη της θυσίας του. Μας θυμίζει τον 133ο Ψαλμό, που λέει: «Ιδού, πόσο καλό και πόσο ευχάριστο είναι για τους αδελφούς να ζουν μαζί σε ενότητα!» (Ψαλμός 133:1). Ο Ισραήλ, στις οικογένειές

του, συγκεντρώθηκε εκείνη τη νύχτα σε ιερή, ευτυχισμένη και ειρηνική κοινωνία.

Το πιο σημαντικό μέρος αυτής της τελετής ήταν το ράντισμα του αίματος στα παραστάτια των σπιτιών. Αυτό συμβόλιζε τη σωτηρία μέσω του αίματος, που είναι το θεμέλιο όλης της χριστιανικής ζωής. Ο Ιησούς, που «έφερε προσωπικά τις αμαρτίες μας στο σώμα του πάνω στο σταυρό» (1 Πέτρου 2:24), είναι ο Πασχαλινός Αμνός, του οποίου το αίμα χύθηκε για να μας λυτρώσει. (1 Πέτρου 1:19). Ο Ιησούς έγινε «αμαρτία για μας, που δεν γνωρίσαμε αμαρτία, για να γίνουμε δικαιοσύνη του Θεού σ' αυτόν». (2 Κορινθίους 5:21). Όσο ο Ιησούς ήταν στη γη, ήταν ιδιαίτερα προσεκτικός με τους πάσχοντες, τους φτωχούς, τους τυφλούς, τους ανάπηρους και τους λεπρούς. Όλη η ανθρωπότητα είναι αποδέκτης των οφελών του αντίλυτρου, ανεξάρτητα από την κοινωνική της θέση. Το αίμα του Αρνίου καθιστά δυνατή τη σύνδεσή μας με τον Θεό και μεταξύ μας. Αυτός είναι το κέντρο της ενότητας.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Ο Ιησούς είπε: «Όπου δύο ή τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι εγώ ανάμεσά τους». (Ματθαίος 18:20). Συγκεντρωνόμαστε από το άγιο πνεύμα και ο Χριστός είναι ο λόγος της συνάντησής μας. Τέτοιες συγκεντρώσεις χαρακτηρίζονται από αγιότητα. Το άγιο πνεύμα μπορεί να μας συγκεντρώσει μόνο στον Χριστό. Δεν μπορεί να μας συγκεντρώσει σε ένα όνομα, μια διάταξη, ένα σύστημα ή μια ένωση, αλλά μόνο στον δοξασμένο Χριστό στον ουρανό. Είναι ένα «μικρό ποίμνιο» που συγκεντρώνεται. Ο Ιησούς είπε:

«Αν κάποιος με αγαπά, θα τηρεί τα λόγια μου» (Λουκάς 12:32, Ιωάννης 14:23). Η απόδειξη της αγάπης μας για τον Ιησού και για τον Θεό είναι το να κάνουμε αυτά που μας προστάζει να κάνουμε στο λόγο του. Όσοι αφιερώνονται στον Θεό και ακολουθούν τον Χριστό δεν πρέπει να θέλουν να κάνουν το δικό τους θέλημα, το οποίο παρεμβαίνει στο έργο που ο Θεός κάνει μέσα μας.

Την πρώτη νύχτα του Πάσχα, όταν όλες οι οικογένειες του Ισραήλ ήταν συγκεντρωμένες στα σπίτια τους, μαζεύτηκαν γύρω από ένα ψητό αρνί – ένα αρνί που είχε υποστεί τη δράση της φωτιάς. Οι οδηγίες στην Έξοδο 12:8,9 είναι πολύ σαφείς: «Θα φάνε το κρέας εκείνη τη νύχτα, ψημένο στη φωτιά, και άζυμο ψωμί· και θα το φάνε με πικρά χόρτα. Μην το φάτε ωμό, ούτε μουλιασμένο με νερό, αλλά ψημένο στη φωτιά, το κεφάλι του με τα πόδια του και τα εντόσθια του».

Το ψημένο αρνί απεικονίζει τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς, το αληθινό Πασχαλινό Αρνί, υποβλήθηκε στη δράση της φωτιάς - «φλογερές δοκιμασίες» κατά τη διάρκεια των τρεισήμισι χρόνων της διακονίας του. Αυτό ήταν ένα τόσο σημαντικό μέρος της απεικόνισης, ώστε ο Ισραήλ είχε την εντολή να μην το φάει ωμό ή μουλιασμένο με νερό.

ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΖΥΜΗΣ

Οι οδηγίες για την κατανάλωση του πασχαλινού αρνιού ισχύουν και για τη συμμετοχή μας στο μεγαλύτερο Πασχαλινό Αρνί. Οι Ισραηλίτες έπρεπε να το τρώνε με άζυμο ψωμί. Η μαγιά είναι σύμβολο του κακού και της αμαρτίας. Ποτέ δεν χρησιμοποιείται στο Λόγο του Θεού για να συμβολίσει αυτό που είναι

αγνό, άγιο ή καλό. Η γιορτή που έπρεπε να τηρεί ο Ισραήλ σε συνδυασμό με το Πάσχα ονομαζόταν Γιορτή των Αζύμων. Όπως ο Ισραήλ διδάχθηκε στην Έξοδο 12:15: «Επτά ημέρες θα τρώτε άζυμο ψωμί· από την πρώτη ημέρα θα απομακρύνετε τη μαγιά από τα σπίτια σας».

Αυτό είχε ως σκοπό να δείξει τον διαχωρισμό του Ισραήλ από την αμαρτία. Ο Απόστολος Παύλος μας λέει: «Απομακρύνετε λοιπόν το παλιό ζυμάρι» (1 Κορινθίους 5:7). Ο Παύλος δεν λέει: «Προσπαθήστε να απομακρύνετε το παλιό ζυμάρι». Αντίθετα, είναι κατηγορηματικός και λέει: «Κάντε το». Η σάρκα μας μπορεί να παρεμποδίσει ένα τέτοιο πρόγραμμα. Αυτό το αναγνώρισε ο απόστολος όταν έγραψε: «Θέλω να κάνω το σωστό, αλλά δεν μπορώ. Θέλω να κάνω το καλό, αλλά δεν το κάνω. Δεν θέλω να κάνω το κακό, αλλά το κάνω ούτως ή άλλως. Αλλά αν κάνω αυτό που δεν θέλω, δεν είμαι πραγματικά εγώ αυτός που κάνει το κακό, αλλά η αμαρτία που ζει μέσα μου. Έτσι, διαπιστώνω ότι ισχύει ο εξής νόμος: Αν και θέλω να κάνω το καλό, το κακό είναι πάντα μαζί μου» (Ρωμαίους 7:19-21). Ωστόσο, πρέπει να καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να απομακρύνουμε την αμαρτία και το κακό.

Ο Ισραήλ έπρεπε να το κάνει αυτό για επτά ημέρες. Το επτά συμβολίζει την πληρότητα. Ο χριστιανός πρέπει να απομακρύνει το κακό και να ζει με αγιότητα. Ο Θεός δεν μπορεί να ανεχθεί το κακό στις σκέψεις, στα λόγια ή στις πράξεις. Όπως μας υπενθυμίζει ο απόστολος Ιωάννης, μιλώντας για τον Θεό: «Αν λέμε ότι έχουμε κοινωνία μαζί Του και περπατάμε στο σκοτάδι, ψεύδουμε και δεν

πράττουμε την αλήθεια» (1 Ιωάννης 1:6). Αργότερα είπε: «Αν λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτία, εξαπατούμε τον εαυτό μας και η αλήθεια δεν είναι μέσα μας» (1 Ιωάννη 1:8). Η σάρκα συνεχίζει να επιβάλλεται, αλλά με τη βοήθεια της χάρης του Θεού μπορούμε να την υποτάξουμε. Ο Ιωάννης συνεχίζει: «Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, είναι πιστός και δίκαιος να μας συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία» (1 Ιωάννη 1:9).

Πολλές φορές, μας πιάνει απροετοίμαστους και μπορεί να πούμε ή να κάνουμε κάτι λάθος. Σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει να αναζητήσουμε αμέσως τον παράκλητό μας, όπως μας υπενθυμίζει ο Ιωάννης: «Αυτά σας γράφω, για να μην αμαρτάνετε. Και αν κάποιος αμαρτήσει, έχουμε έναν παράκλητο στον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό τον δίκαιο» (1 Ιωάννης 2:1). Το νέο μυαλό που αναπτύσσεται επιδιώκει την τελειότητα. Ωστόσο, ο μεμονωμένος χριστιανός δεν μπορεί να είναι τέλειος μέχρι να λάβει ένα τέλειο νέο σώμα. Όπως λέει ο Ιωάννης: «Ξέρουμε ότι όποιος γεννήθηκε [προέκυψε] από τον Θεό δεν αμαρτάνει» (1 Ιωάννης 5:18). Ο Ιωάννης μας λέει ότι όσοι έχουν προέλθει από τον Θεό δεν αμαρτάνουν εκούσια. Δεν συμπαθούν την αμαρτία. Απομακρύνουν το παλιό προζύμι.

ΤΡΩΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΑΡΝΙ

Οι Ισραηλίτες δεν σώθηκαν τρώγοντας άζυμο ψωμί, αλλά με το αίμα του πασχαλινού αρνιού. Ομοίως, ο χριστιανός δεν σώζεται με την πρακτική αγιότητα, αλλά με το αίμα του Ιησού. Ωστόσο, όποιος συνεχίζει να αμαρτάνει, είτε με πράξεις είτε με αρχές, δεν θα έχει αληθινή κοινωνία με τον Ιησού και δεν θα

απολαύσει τη σωτηρία του. Εκείνοι που λαμβάνουν τα οφέλη του αντίλυτρου και ανήκουν στη συνάθροιση του Θεού πρέπει να είναι άγιοι, αλλά πρέπει να αναγνωρίζουν ότι η σωτηρία τους είναι από χάρη και όχι από την αγιότητά τους.

ΤΑ ΠΙΚΡΑ ΒΟΤΑΝΑ

Το πασχαλινό αρνί έπρεπε να τρώγεται με πικρά βότανα. Αυτά συμβολίζουν τις πικρές εμπειρίες του λαού του Κυρίου, οι οποίες σχετίζονται με τις εμπειρίες του Ιησού, όπως συμβολίζονται από το ψημένο αρνί. «Αν υποφέρουμε [μαζί του], θα βασιλέψουμε και μαζί του» (2 Τιμόθεο 2:12). «Πρέπει να περάσουμε από πολλές θλίψεις για να εισέλθουμε στη βασιλεία του Θεού» (Πράξεις 14:22). Προφητεύτηκε για τον Ιησού: «Αυτός πληγώθηκε για τις παραβάσεις μας, συντρίφθηκε για τις ανομίες μας, η τιμωρία της ειρήνης μας έπεσε επάνω του, και με τα τραύματά του θεραπευτήκαμε» (Ησαΐας 53:5). Δεν θεραπευόμαστε από τη δική μας αγιότητα.

Ο Απόστολος Παύλος, μιλώντας για τις θυσίες της Σκηνής του Μαρτυρίου, μας λέει: «Γι' αυτό και ο Ιησούς, για να αγιάσει τον λαό με το αίμα του, υπέφερε έξω από την πύλη. Ας βγούμε λοιπόν έξω από το στρατόπεδο, φέρνοντας την ονειδισμό του» (Εβραίους 13:12,13). Έτσι, πρέπει να τρώμε το ψητό αρνί με τα πικρά βότανα των δοκιμασιών και των θλίψεων.

Με τη βοήθεια του Θεού είμαστε σε θέση να σταυρώσουμε τη σάρκα μας (Γαλάτες 5:24). Όπως ο Απόστολος Παύλος, προσπαθούμε να πειθαρχήσουμε το σώμα μας (1 Κορινθίους 9:27).

Αυτό πρέπει να κάνουμε για να μπορέσουμε να ακούσουμε τα λόγια: «Καλά έκανες, καλέ και πιστέ δούλε» (Ματθαίος 25:21).

Καθώς ο Ισραήλ τρέφονταν με το αρνί, ήταν έτοιμοι για το ταξίδι. Ήταν έτοιμοι να φύγουν από την Αίγυπτο. Δεν επρόκειτο να ξανασυνδεθούν ποτέ με τους Αιγύπτιους. Έπρεπε να φάνε βιαστικά, με το ραβδί στο χέρι. Όλα αυτά απεικόνιζαν πώς η ζωή μας πρέπει να χαρακτηρίζεται από το μελλοντικό μας πεπρωμένο ως συγκληρονόμοι του Χριστού στο μελλοντικό βασίλειό του. Το ραβδί απεικόνιζε την εξάρτησή μας, την στήριξή μας στον Θεό για το ταξίδι. Όλα αυτά έγιναν δυνατά χάρη στο αίμα του Αρνίου. Όπως ο Θεός μας ένωσε μέσω του Χριστού, έτσι και θα μας καθοδηγήσει στο ταξίδι μας προς τη γη της επαγγελίας, την ουράνια Χαναάν.

«ΣΕ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΜΟΥ»

Είναι έθιμο στον κόσμο να γιορτάζουμε τα γενέθλια των ηρώων και των μεγάλων προσωπικοτήτων, ενώ η ώρα και οι συνθήκες του θανάτου τους, κατά κανόνα, ξεχνιούνται σε μεγάλο βαθμό. Πιθανώς ο κύριος λόγος για αυτό είναι ότι τα επιτεύγματα που τους κάνουν μεγάλους περιορίζονται στον χρόνο που είναι ζωντανοί, ενώ ο θάνατος βάζει τέλος στην καριέρα τους. Αλλά με τον Ιησού αυτή η σειρά των πραγμάτων αντιστρέφεται. Είναι αλήθεια ότι η γέννησή του τιμάται κάθε χρόνο από εκατομμύρια ανθρώπους, αλλά οι συγκεκριμένες οδηγίες του ήταν ότι οι οπαδοί του έπρεπε να τιμούν τον θάνατό του. Δεν άφησε καμία οδηγία σχετικά με τον εορτασμό της γέννησής του.

Φυσικά, ήταν απαραίτητο ο Ιησούς να γεννηθεί στον κόσμο ως άνθρωπος για να γίνει ο Λυτρωτής της πεπτωκυίας φυλής, αλλά ήταν ο θάνατός του που πρόσφερε τη λύτρωση. Ο κύριος στόχος της Πρώτης Παρουσίας του Δασκάλου επιτεύχθηκε με τον θάνατό του. Η ζωή του ήταν εμπνευσμένη, οι διδασκαλίες του είχαν μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στην ανθρώπινη συμπεριφορά, τα θαύματά του ήταν ευλογία για όσους επωφεληθήκαν από αυτά, οι προφητείες του παρείχαν μια ακριβή πρόβλεψη πολλών από τα σημαντικά γεγονότα της εποχής, αλλά η αποστολή του στη γη θα ήταν σε μεγάλο βαθμό μάταιη αν δεν είχε πεθάνει. Τα επιτεύγματα όλων των άλλων ανθρώπων διακόπηκαν από το θάνατο, αλλά η υπηρεσία του Κυρίου έφτασε στη μέγιστη αποτελεσματικότητά της μέσω του θανάτου.

Αυτός είναι αναμφίβολα ο λόγος για τον οποίο είναι θέλημα του Θεού να τιμά ο λαός του τη μνήμη του θανάτου του Ιησού. Είναι ζωτικής σημασίας να έχουμε πάντα κατά νου την αναγκαιότητα του θανάτου του Ιησού και το γεγονός ότι μόνο χάρη σε αυτόν έχουμε τώρα το προνόμιο να απολαμβάνουμε την ελπιδοφόρα ελπίδα της ζωής μέσω αυτού (). Είναι σημαντικό εμείς, ως οπαδοί του κύριου, να θυμόμαστε το θάνατό του, επειδή οι Γραφές μας καλούν να πεθάνουμε μαζί του. Όπως και με τον Ιησούς, έτσι και με τους χριστιανούς, η διακονία τους ολοκληρώνεται νικηφόρα μόνο όταν έχουν ολοκληρώσει πιστά το έργο της θυσίας τους, ακόμη και μέχρι θανάτου. Αποκάλυψη 2:10

ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Οι τελευταίες ημέρες της γήινης ζωής του Ιησού ήταν σημαντικές. Ενώ ο ίδιος κατανοούσε τη σημασία των γεγονότων που διαδέχονταν το ένα το άλλο με γρήγορη διαδοχή, οι μαθητές του ήταν σε μεγάλο βαθμό ανίκανοι να κατανοήσουν τη σημασία τους. Ο Ισραήλ ήταν εντελώς τυφλός στο γεγονός ότι η πιο σημαντική ιστορία όλων των εποχών γράφονταν τότε στην Ιουδαία. Ήταν κατά τη διάρκεια αυτών των δραματικών ημερών που ο Ιησούς πέρασε τις πύλες της πόλης της Ιερουσαλήμ, παρουσιάζοντας τον εαυτό του στον Ισραήλ ως τον προφητευμένο Βασιλιά και Μεσσία τους.

Στη συνέχεια, έδιωξε τους αργυραμοιβούς από τον Ναό. Οι μαθητές του τον ρώτησαν στο Όρος των Ελαιών, ζητώντας του να τους πει τα σημάδια της δεύτερης «παρουσίας του και της ολοκλήρωσης του αιώνα» (Ματθαίος 24:2,3). Γιορτάσε το Πάσχα με τους μαθητές του στον επάνω όροφο. Ο Ιούδας διαπραγματεύτηκε να τον παραδώσει στα χέρια των εχθρών του. Υπήρξε εκείνη η αγωνιώδης σκηνή στο Κήπο της Γεσθημανής (), η προδοσία που ακολούθησε, η δίκη ενώπιον του αρχιερέα, η άρνηση του Πέτρου, η δίκη ενώπιον του Πιλάτου και του Ηρώδη, η μαστίγωση, η χλεύη και, τέλος, η σταύρωση. Αυτά ήταν τα γεγονότα που σημάδεψαν τις τελευταίες ημέρες του πιο ευγενούς ευεργέτη της ανθρωπότητας. Για τους μαθητές, αυτά τα γεγονότα σήμαιναν, αρχικά, μεγάλη ελπίδα, στη συνέχεια σύγχυση και, τέλος, πικρή απογοήτευση. Για πολλούς Εβραίους, αυτά τα γεγονότα δεν ήταν παρά οι φυσικές συνέπειες των λανθασμένων

προσπαθειών ενός ψεύτικου υποκριτή που προσπάθησε να γίνει αποδεκτός ως ο υποσχεθείς Μεσσίας του Ισραήλ και ο οποίος αντιμετωπίστηκε όπως έπρεπε από τους «νόμιμους» ηγέτες της εποχής του. Μόνο ο Ιησούς καταλάβαινε τι συνέβαινε, και η γνώση του συνέβαλε στην ικανότητά του να αντέξει τη δίκη και να ολοκληρώσει το έργο που του είχε αναθέσει ο Ουράνιος Πατέρας του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΥΝ

Ο Ιησούς δεν ήταν ποτέ δημοφιλής στους γραμματείς και τους Φαρισαίους. Μερικοί από αυτούς είχαν εντυπωσιαστεί από τη συμπεριφορά και τις διδασκαλίες του, αλλά ως ομάδα ήταν εχθρικοί απέναντί του από την αρχή της ανιδιοτελούς διακονίας του και δεν έχαναν ποτέ την ευκαιρία να κάνουν ό,τι μπορούσαν για να προκαλέσουν την προκατάληψη του λαού εναντίον του. Αλλά πολλοί από τον απλό λαό σκέφτηκαν με το δικό τους μυαλό. Τους άρεσαν τα ευγενικά λόγια που έλεγε ο κύριος και συμφωνούσαν ότι «ποτέ άνθρωπος δεν μίλησε όπως αυτός ο άνθρωπος». Ιωάννης 7:46

Ακόμα πιο πειστικά για το ευρύ εβραϊκό κοινό ήταν τα πολλά θαύματα που έκανε ο κύριος. Αυτές οι ευεργεσίες δημιούργησαν μια διαδικασία συλλογισμού που αντικατοπτρίζεται στα λόγια του τυφλού που είχε θεραπευτεί. Υπονόησε ότι δεν καταλάβαινε όλα όσα συνεπάγονταν οι μεγάλες ευλογίες που είχε λάβει, αλλά ήξερε ότι ενώ κάποτε ήταν τυφλός, τώρα μπορούσε να δει. (Ιωάννης 9:25). Πολλοί άλλοι ήταν τυφλοί, και τώρα μπορούσαν και αυτοί να βλέπουν. Εκτός αυτού, υπήρχαν λεπροί που είχαν καθαριστεί, ανάπηροι που είχαν αρχίσει να

περπατούν, πολλοί που είχαν απελευθερωθεί από τα κακά πνεύματα, και νεκροί που είχαν αναστηθεί.

Ίσως πολύ λίγοι από αυτούς ήταν σε θέση να κατανοήσουν πολλά από αυτά που δίδασκε ο κύριος, αλλά ήξεραν ότι τους είχε ευλογήσει, και το ίδιο ήξεραν και οι συγγενείς και οι φίλοι τους. Ως εκ τούτου, ένας αρκετά σημαντικός αριθμός ανθρώπων στο Ισραήλ ήταν ευνοϊκά διακείμενοι προς τον Ιησούς και δεν επηρεάζονταν εύκολα από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους ώστε να συμμετάσχουν σε μια προσπάθεια να του αφαιρέσουν τη ζωή. Πάνω απ' όλα, τον προστάτευε η πρόνοια του Ουράνιου Πατέρα του, η οποία εμπόδιζε τους εχθρούς του να πραγματοποιήσουν τα κακά τους σχέδια εναντίον του, μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή για να ολοκληρωθεί η θυσία του.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΕΡΣΥΝΕΧΙΣΑΝ

Εν τω μεταξύ, καθώς ο Ιησούς συνέχιζε να κάνει το καλό και να κηρύττει το Ευαγγέλιο της βασιλείας, οι μαθητές του γίνονταν όλο και πιο πεπεισμένοι για τη θέση του στο σχέδιο του Θεού. Όταν τους κάλεσε για πρώτη φορά να τον ακολουθήσουν, πίστεψαν ότι ήταν ο υποσχεθείς Μεσσίας. Αλλά καθώς γίνονταν μάρτυρες των θαυμάτων του, άκουγαν τις ομιλίες του προς τον λαό και κάθονταν στα πόδια του απορροφώντας πληρέστερα το πνεύμα και το βάθος των ευγενικών του λόγων, η εμπιστοσύνη τους πρέπει να είχε αποκρυσταλλωθεί. Δεν ήταν περίεργο που ο Πέτρος εξέφρασε την προθυμία του να πεθάνει για τον κύριό του.

Ωστόσο, οι μαθητές ήταν φυσικοί άνθρωποι, που δεν είχαν ακόμη γεννηθεί από το άγιο πνεύμα. Επομένως, δεν ήταν προετοιμασμένοι για τον τρόπο με τον οποίο η διακονία του Μεσσία τους, του Κυρίου τους, επρόκειτο να τελειώσει τόσο ξαφνικά. Ακόμη και η υπόδειξη του Ιησού, που θα μπορούσε τουλάχιστον να τους προειδοποιήσει σε κάποιο βαθμό για το τι να περιμένουν, προκάλεσε την έντονη διαμαρτυρία του Πέτρου: «Απομακρύνσου από μένα, Κύριε». (Ματθαίος 16:22). Η απάντηση του Ιησού στον Πέτρο σε αυτή την περίπτωση περιείχε ένα βαθύ νόημα, το οποίο μπορεί να κατανοηθεί και να εκτιμηθεί μόνο από όσους έχουν γεννηθεί από το πνεύμα. Είπε: «Όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα την χάσει· και όποιος χάσει τη ζωή του για χάρη μου, θα την βρει». Ματθαίος 16:25

Πόσο παράξενο πρέπει να ακούστηκε αυτό στους μαθητές! Ακόμα ακούγεται παράξενο σε όσους δεν έχουν μυηθεί από το άγιο πνεύμα στα μυστικά του σχεδίου σωτηρίας του Ουράνιου Πατέρα. Πώς είναι δυνατόν κάποιος να σώσει τη ζωή του χάνοντάς την; Ο Ιησούς το έκανε χάνοντας, ή παραδίδοντας, τη γήινη ζωή του ως θυσία. Με την ανάσταση ανταμείφθηκε με τη θεία ζωή. Η θυσία του ήταν εθελοντική, αλλά αφού είχε συνάψει εθελοντικά αυτή τη διαθήκη θυσίας, η απόσυρσή του θα σήμαινε αιώνιο θάνατο. Έτσι, έσωσε τη ζωή του ολοκληρώνοντας πιστά τη θυσία του μέχρι θανάτου.

Χάνοντας τη ζωή του ως θυσία, ο Ιησούς έδωσε επίσης την ευκαιρία της σωτηρίας σε όλη τη φυλή του Αδάμ. Δεν είναι περίεργο που ένα τόσο σημαντικό χαρακτηριστικό της θείας διάταξης, τόσο διαφορετικό

από την πορεία της πεπτωκυίας ανθρώπινης σοφίας, πρέπει να τιμάται από τον λαό του Θεού! Οι πρακτικές και εμπνευστικές πτυχές του θανάτου του κύριου είναι από μόνες τους επαρκείς λόγοι για να τιμάται το γεγονός. Από αυτή την άποψη, ο θάνατός του ήταν μια πρακτική εφαρμογή της αρχής της θείας αγάπης, μια απεικόνιση του τι πρέπει και θα κάνει η αγάπη στη ζωή μας αν, όπως ο Ιησούς, κυβερνιόμαστε από αυτήν. Αν θέλουμε να γίνουμε σαν αυτόν, πρέπει επίσης να θυσιάσουμε τη ζωή μας - παρακινούμενοι από την ίδια αγάπη που τον ώθησε να χάσει τη ζωή του για τους άλλους. Ωστόσο, δεν πρέπει ποτέ να χάσουμε από τα μάτια μας την πιο σημαντική πτυχή του αντίλυτρου του Κυρίου ως λυτρωτή του ανθρώπου.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ΩΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Αργότερα, αφού το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε στους μαθητές που περίμεναν την Πεντηκοστή, κατάλαβαν αυτά τα πράγματα που πριν δεν μπορούσαν να κατανοήσουν. Αλλά παρόλο που δεν κατάλαβαν όλα όσα τους είπε ο κύριος, συνέχισαν να τον ακολουθούν. Ακολουθώντας τις οδηγίες του, επικοινωνήσαν με έναν από τους φίλους του και βρήκαν ένα νεαρό γαϊδουράκι, με το οποίο ο Ιησούς μπήκε θριαμβευτικά στην πόλη της Ιερουσαλήμ ως βασιλιάς του Ισραήλ.

Οι μαθητές πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο βασιλιάς του Ισραήλ και περίμεναν ότι σε κάποια κατάλληλη στιγμή μια τέτοια παρουσίαση του εαυτού του θα ήταν σίγουρα απαραίτητη. Το ερώτημα που τους είχε δημιουργήσει η συζήτηση του κύριου τους για το θάνατο θα ξεχαστεί τώρα, τουλάχιστον προσωρινά.

Έτσι έπρεπε να ήταν τα πράγματα. Ο Ιησούς ήταν βασιλιάς και είχε έρθει η ώρα ο λαός να το μάθει και να έχει την ευκαιρία να τον υμνήσει ως τέτοιο. Τώρα τους έδινε αυτή την ευκαιρία και αυτοί ανταποκρίνονταν στις περιστάσεις. Οι μαθητές πρέπει να σκέφτηκαν ότι σίγουρα το μεσσιανικό βασίλειο ήταν πλέον κοντά!

Στη συνέχεια, ο Ιησούς πήγε στο Ναό, θεράπευσε τους αρρώστους που βρήκε εκεί και έδιωξε τους αργυραμοιβούς. Αυτό ταίριαζε καλά με την βασιλική είσοδό του στην πόλη. Το πνεύμα των μαθητών ανέβηκε ακόμα περισσότερο. Έδειξαν τον ενθουσιασμό τους για το Μεγάλο Βασίλειο () εφιστώντας την προσοχή του Ιησού στις όμορφες πέτρες με τις οποίες είχε χτιστεί ο Ναός. Ίσως είχαν οράματα για τον νέο ηγεμόνα του Ισραήλ που σύντομα θα αναλάμβανε το μεγαλοπρεπές κτίριο. Αλλά το πνεύμα τους γρήγορα καταστάλθηκε από τον Ιησού, ο οποίος παρατήρησε ότι θα ερχόταν η ώρα που δεν θα έμενε πέτρα πάνω σε πέτρα σε αυτόν τον ένδοξο Ναό. Ματθαίος 24:2

Πόσο σοκαριστικό πρέπει να ήταν αυτό! Προφανώς, όμως, αυτό έκανε τους μαθητές να συνειδητοποιήσουν ότι υπήρχαν πολλά ακόμα που έπρεπε να μάθουν σχετικά με τον Μεσσία τους και τα σχέδια για τη Μεσσιανική βασιλεία, γιατί αργότερα τους βρίσκουμε με τον Ιησού στο Όρος των Ελαιών, όπου τον ρωτούν σχετικά με το χρόνο και τα σημάδια της επιστροφής του και της δεύτερης παρουσίας του και την ίδρυση της βασιλείας του.

Δεν είχαν σαφή εικόνα του τι πραγματικά υπονοούσαν οι ερωτήσεις τους, αλλά σε κάποιο

βαθμό τουλάχιστον είχαν καταλάβει από τα σχόλια του Ιησού ότι η βασιλεία δεν ήταν τόσο κοντά όσο είχαν υποθέσει. Ίσως τώρα να θυμήθηκαν άλλα πράγματα που είχε πει προηγουμένως, όπως η παραβολή του ευγενούς που πήγε σε μια μακρινή χώρα για να λάβει μια βασιλεία και μετά επέστρεψε. Σε κάθε περίπτωση, ήθελαν να μάθουν περισσότερα για αυτό που συνειδητοποίησαν ότι γνώριζαν τόσο λίγα.

Έτσι είπαν στον Ιησού: «Πες μας, πότε θα γίνουν αυτά; Και ποιο θα είναι το σημάδι της παρουσίας σου [ελληνικά, «παρουσία» - «παρουσία»] και του τέλους του κόσμου [ελληνικά, «αιών» - «εποχή»]; (Ματθαίος 24:3). Από αυτές τις ερωτήσεις είναι προφανές ότι οι μαθητές διαισθάνθηκαν, τουλάχιστον αόριστα, ότι ο Ιησούς θα αποχωρούσε από αυτούς για λίγο και θα επέστρεφε αργότερα για να ιδρύσει τη βασιλεία του.

Η μακροσκελής απάντηση του κύριου στην ερώτησή τους είναι μια θαυμάσια προφητεία, όχι μόνο για το τέλος της εποχής, αλλά και για τις γενικές συνθήκες καθ' όλη τη διάρκεια της εποχής, ξεκινώντας από την πτώση του εβραϊκού πολιτεύματος. Ωστόσο, δεν υπάρχει λόγος να υποθέσουμε ότι αυτό διαφώτισε τους μαθητές και τους προετοίμασε για τα γεγονότα που επρόκειτο να συμβούν αμέσως μπροστά τους και μπροστά στον κύριό τους. Δεν ήταν ότι δεν ήθελαν να μάθουν ή δεν προσπάθησαν να μάθουν. Ήταν απλώς μια περίπτωση όπου ο φυσικός άνθρωπος δεν ήταν σε θέση να κατανοήσει τα πράγματα του Πνεύματος του Θεού. 1 Κορινθίους 2:10-14

ΤΟ ΑΝΩΓΕΙΟ

Τα μυαλά των μαθητών ήταν πλέον πολύ ταραγμένα. Καθώς συγκεντρώθηκαν στο υπερώο που είχε προετοιμαστεί εκ των προτέρων για να συμμετάσχουν στο Πάσχα, ήταν σαν ο ίδιος ο αέρας να ήταν εμποτισμένος με μια αίσθηση επικείμενης τραγωδίας. Ο Ιησούς τους γνωστοποίησε ότι ένας από αυτούς σχεδίαζε να τον προδώσει. Τότε ήρθε η , η ικετευτική και θλιβερή ερώτηση: «Κύριε, εγώ είμαι;» (Ματθαίος 26:25). Η ευγενής αξιοπρέπεια του κύριου είναι εμφανής σε αυτό το σημείο. Φυσικά, ήξερε ότι ο Ιούδας ήταν ο προδότης, αλλά δεν τον κατηγόρησε, αντίθετα, συνέχισε να τον αποκαλεί «φίλε» [ελληνικά, «σύντροφε»]. Ματθαίος 26:50

Οι μαθητές είχαν πολλά να μάθουν σχετικά με το αληθινό πνεύμα και την οπτική του Κύριου. Η οπτική τους ήταν εντελώς ανθρώπινη και σε μεγάλο βαθμό εγωιστική. Χαίρονταν να σκέφτονται τη δόξα που θα τους άνηκε όταν θα συνδέονταν με τον Ιησού στο βασίλειό του. Το σκεφτόντουσαν αυτό στο υπερώο και διαφωνούσαν μεταξύ τους για το ποιος θα ήταν ο μεγαλύτερος. Αυτό έδωσε στον Ιησού μια ακόμη ευκαιρία να δείξει την ταπεινότητά του, καθώς και το μεγάλο του πάθος για την υπηρεσία. Έπλυνε τα πόδια τους και εξήγησε ότι αυτός που θα ήταν ο μεγαλύτερος μεταξύ τους θα ήταν υπηρέτης όλων.

Στη συνέχεια, υπήρξε εκείνη η περίεργη ερώτηση σχετικά με την κατοχή σπαθιών. Ο Ιησούς ήθελε να μάθει πόσα σπαθιά είχαν οι μαθητές του. Αφού βεβαιώθηκε ότι υπήρχαν δύο σπαθιά στην παρέα, ο Ιησούς εξήγησε ότι αυτά ήταν αρκετά. (Λουκάς 22:38) Ίσως αυτή η ερώτηση να μην ήταν τόσο περίεργη για

τους μαθητές του Ιησού εκείνη την εποχή, όσο μπορεί να είναι για εμάς σήμερα. Έχουμε μάθει να τον θεωρούμε ως τον Πρίγκιπα της ειρήνης και ειρηνιστή. Και πράγματι ήταν, καθώς αργότερα αποκαλύφθηκε ότι δεν θα επέτρεπε να χρησιμοποιηθούν αυτά τα σπαθιά για την υπεράσπισή του.

Γιατί, λοιπόν, ρώτησε τους μαθητές του αν είχαν ξίφη; Τώρα γνωρίζουμε ότι σχεδίαζε να δείξει την μη αντίστασή του στη σύλληψη. Ο Πέτρος είχε ένα από τα δύο ξίφη και αργότερα προσπάθησε να το χρησιμοποιήσει για να αποτρέψει τη σύλληψη του κύριου του. Αυτό έδωσε στον Ιησούς μια θαυμάσια ευκαιρία να αποδείξει ότι παραδινόταν οικειοθελώς για να σταυρωθεί. Όχι μόνο αυτό, αλλά θεραπεύοντας το αυτί του υπηρέτη του Αρχιερέα, το οποίο ο Πέτρος είχε κόψει με την απερίσκεπτη χρήση του σπαθιού του, ο Ιησούς απέδειξε ότι δεν ήθελε κανένας να υποφέρει εξαιτίας του, παρόλο που ο ίδιος επρόκειτο να υποφέρει και να πεθάνει για όλη την ανθρωπότητα.

ΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ

Ο Ιησούς και οι μαθητές του βρισκόταν στον επάνω όροφο για να φάνε το πασχαλινό δείπνο την 14η ημέρα του πρώτου μήνα του Ισραήλ, του Νισάν. Ήταν ένα ετήσιο μνημείο εκείνης της γεμάτης γεγονότα νύχτας στην Αίγυπτο, όταν το αίμα του πρώτου πασχαλινού αρνιού ραντίστηκε στα υπέρθυρα και στα παραστάτια των σπιτιών και οι Ισραηλίτες έφαγαν το Πάσχα με ασφάλεια, ενώ οι πρωτότοκοι της Αιγύπτου πέθαναν. Έξοδος 12:1-14

Ο Θεός ήθελε ο λαός του να θυμάται τη μεγάλη απελευθέρωση που επιτεύχθηκε σε σχέση με το πρώτο Πάσχα, γι' αυτό και διέταξε τους Ισραηλίτες να το γιορτάζουν κάθε χρόνο. Αλλά ακόμα πιο σημαντικό από το διδακτικό του νόημα για τον Ισραήλ, το πασχαλινό αρνί προανήγγειλε την πολύ πιο σημαντική θυσία του «Αρνίου του Θεού», που θα αφαίρεσε την αμαρτία του κόσμου (Ιωάννης 1:29). Ο Ιησούς ήταν αυτό το Αρνί, και μαζί με τους μαθητές του εόρτασε για τελευταία φορά τη θυσία του τυπικού πασχαλινού αρνιού, του οποίου ο ίδιος θα ήταν η πραγματικότητα.

Στο τέλος αυτής της γιορτής του Πάσχα, ο Ιησούς καθιέρωσε μια νέα τελετή για τους οπαδούς του. Εξήγησε ότι το ψωμί συμβόλιζε το σπασμένο σώμα του και ότι ο καρπός της αμπέλου συμβόλιζε το αίμα του που χύθηκε. Στη συνέχεια, ζήτησε από τους μαθητές του να τα μοιραστούν, εξηγώντας τους ότι αν συνέχιζαν να το κάνουν, θα έδειχναν τον θάνατό του. (1 Κορινθίους 11:23-26). Ήταν μια απλή τελετή που καθιέρωσε ο κύριος - απλώς το πόσιμο του ποτηριού και το σπάσιμο και το φαγητό μαζί του άζυμου ψωμιού. Δεν προοριζόταν ως συνέχεια του πασχαλινού δείπνου σε μια νέα μορφή, αλλά ως μνημείο της θυσίας του πραγματικού πασχαλινού Αρνίου, του Ιησού, του Σωτήρα του κόσμου.

Είναι αμφίβολο αν οι μαθητές εκείνη την εποχή κατάλαβαν πολλά από όσα τους είπε ο Ιησούς σχετικά με το ψωμί και το ποτήρι. Δεν συνειδητοποίησαν τότε ότι ήταν απαραίτητο να πεθάνει ο Ιησούς για να έχουν ζωή και να απολαύσουν το προνόμιο να βασιλεύουν μαζί του .

Δεν κατάλαβαν ότι το βασίλειό του δεν θα μπορούσε να προσφέρει τις ευλογίες που είχε υποσχεθεί ο Θεός, αν δεν βρεθεί ένας τρόπος να ακυρωθεί η θανατική ποινή, η οποία έστελνε όλη την ανθρωπότητα στον τάφο.

Ήταν ακόμη πιο άγνοια του γεγονότος ότι, αν ήθελαν να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό, θα ήταν απαραίτητο να υποφέρουν και να πεθάνουν μαζί του. Το ψωμί και το κρασί, ωστόσο, αντιπροσώπευαν ένα επιπλέον προνόμιο όλων των αληθινών οπαδών του Χριστού. Λαμβάνουμε τις ευλογίες της ζωής που μας παρέχει το σπασμένο σώμα και το χυμένο αίμα Του, και έχουμε επίσης το προνόμιο να ακολουθούμε τα βήματα Του στην θυσία και την υπηρεσία. Τι ευλογημένη κοινωνία ή συντροφικότητα είναι η δική μας! 1 Κορινθίους 10:16,17

ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΑΝ ΕΝΑΝ ΥΜΝΟ ΚΑΙ ΕΞΕΒΓΑΝ

Η περιγραφή δείχνει ότι, αφού ο Ιησούς καθιέρωσε το μνημείο του θανάτου του, έφυγαν αμέσως από τον επάνω όροφο και κατευθύνθηκαν προς τη Γεσθημανή. Η καρδιά του κυρίου ήταν πολύ γεμάτη και οι μαθητές πολύ κουρασμένοι για να παραμείνουν για περαιτέρω συζήτηση. Υπήρξε κάποια συζήτηση καθώς περπατούσαν αργά έξω από την πόλη προς τον Κήπο. Τότε ήταν που ο Πέτρος επιβεβαίωσε την προθυμία του να πεθάνει για τον κύριό του και είπε ότι θα το έκανε αυτό ακόμα και αν όλοι οι άλλοι τον εγκατέλειπαν. Και ο Πέτρος το εννοούσε αυτό με όλη του την καρδιά, όπως απέδειξε αργότερα στη ζωή του.

Μπαίνοντας στον Κήπο της Γεσθημανής, ο Ιησούς προσκάλεσε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη να έρθουν μαζί του και να αγρυπνήσουν. Νόμιζε ότι αυτοί θα ήταν διατεθειμένοι να προσευχηθούν μαζί του, αλλά δεν μπορούσαν. Προχώρησε πιο μέσα για να προσευχηθεί. «Αν είναι δυνατόν, ας περάσει αυτό το ποτήρι από μένα», ήταν η ικεσία του προς τον Πατέρα, «ωστόσο, όχι όπως θέλω εγώ, αλλά όπως θέλεις εσύ». (Ματθαίος 26:39). Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι ο Ιησούς έτρεφε έστω και για μια στιγμή την επιθυμία να παραβιάσει τη διαθήκη της θυσίας του. Ήξερε ότι ήταν θέληση του Πατέρα να πεθάνει και ήταν αποφασισμένος να εκτελέσει αυτή τη θέληση.

Ίσως ο κύριος δεν είχε συνειδητοποιήσει πλήρως μέχρι τώρα ότι ο θάνατός του θα γινόταν με τόσο επαίσχυντο τρόπο, ότι θα κατηγορούταν για βλασφημία και προδοσία. Για κάποιον που δεν είχε κάνει τίποτα άλλο παρά καλό, που είχε τιμήσει τον Ουράνιο Πατέρα του σε κάθε του σκέψη, λέξη και πράξη, αυτές ήταν κατηγορίες που του ράγιζαν την καρδιά. Ήταν ευτυχής να πεθάνει ως Λυτρωτής του κόσμου, αλλά ήταν θέλημα του Πατέρα να υποφέρει και με αυτούς τους άλλους τρόπους; Ήταν, και, σίγουρος για αυτό, ο Ιησούς ήταν ήρεμος και ικανοποιημένος.

Μας λέγεται ότι ο Ιησούς ήταν ανήσυχος και ότι ακούστηκε για την αφοσίωσή του (Εβραίους 5:7). Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι φοβόταν το θάνατο. Αλλά πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Κύριος είχε διακινδυνεύσει την ίδια του την ύπαρξη όταν συνήψε τη διαθήκη της θυσίας με τον Πατέρα του (Ψαλμός 50:5). Αν δεν ήταν

πιστός, δεν θα υπήρχε ανάσταση για αυτόν. Επομένως, ήταν ο αιώνιος θάνατος που τον απασχολούσε, και ήταν εξαιτίας αυτού, χωρίς αμφιβολία, που παρηγορήθηκε, έχοντας τη διαβεβαίωση ότι ο Πατέρας του ήταν ακόμα «ευχαριστημένος» μαζί του (Ματθαίος 3:17, Ιωάννης 12:27,32). Ευλογημένος με αυτή τη διαβεβαίωση, ο Ιησούς στη συνέχεια αποδέχτηκε όλη την ατιμία και την ντροπή που του επιβλήθηκαν τόσο άδικα.

Όσον αφορά την ανθρώπινη βοήθεια, ο κύριος είχε ελάχιστη κατά τις τελευταίες ώρες της γήινης ζωής του. Αυτό δεν οφειλόταν στο ότι οι μαθητές του ήταν αδιάφοροι. Ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης φαινόταν να είναι οι πιο κοντά του, και ο Πέτρος σίγουρα απέδειξε την προθυμία του να βοηθήσει. Αλλά αυτοί οι φυσιολάτρες άνδρες ήταν εντελώς ανίκανοι να κατανοήσουν τη δοκιμασία που περνούσε ο κύριός τους. Ωστόσο, όπου η ανθρώπινη δύναμη απέτυχε, ο Ουράνιος Πατέρας στήριξε και παρηγόρησε. Ο Ιησούς ένωθε τόσο σίγουρος ότι ο Πατέρας του ήταν πάντα κοντά και έτοιμος να τον βοηθήσει, που είπε στον Πέτρο ότι αν το επιθυμούσε, μπορούσε να του ζητήσει την προστασία δώδεκα λεγεώνων αγγέλων και το αίτημά του θα γινόταν δεκτό. Ματθαίος 26:53

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Φεύγοντας από τη Γεσθημανή, ο Ιησούς και οι μαθητές συνάντησαν τον όχλο που είχε βγει από την πόλη για να συλλάβει αυτόν που ήταν προορισμένος να γίνει Βασιλιάς των βασιλέων. Ο κύριος παραδόθηκε οικειοθελώς, λέγοντας στους ηγέτες του όχλου ότι ήταν αυτός που έψαχναν. Ακολούθησε το

προδοτικό φιλί του Ιούδα, η γενναία αλλά απερίσκεπτη προσπάθεια του Πέτρου να σώσει τον κύριό του από τους εχθρούς του, και στη συνέχεια ο Ιησούς οδηγήθηκε βιαστικά στην αίθουσα του δικαστηρίου για να ανακριθεί από τον Αρχιερέα.

Ο αρχιερέας Καϊάφας ρώτησε τον Ιησού: «Είσαι εσύ ο Χριστός, ο Υιός του Ευλογημένου;» (Ματθαίος 26:57,63; Μάρκος 14:61). Ο Ιησούς απάντησε: «Εσύ το είπες», γνωρίζοντας ότι αυτή η απάντηση στα μάτια του αρχιερέα θα τον έκανε υποκείμενο σε θανατική ποινή (Ματθαίος 26:64). Από την αρχή του έργου του, ο κύριος αμφισβητήθηκε ως προς το αν ήταν ο Υιός του Θεού. Ο Σατανάς του είπε: «Αν είσαι ο Υιός του Θεού, ρίξου κάτω» από την κορυφή του Ναού (Ματθαίος 4:5,6). Ο Ιησούς ήξερε ότι ήταν ο Υιός του Θεού. Για αυτόν δεν υπήρχε καμία αμφιβολία που να μπορεί να διαλυθεί με μια τόσο θεαματική επίδειξη όπως πρότεινε ο Σατανάς. Όταν βαφτίστηκε, του δόθηκε η βεβαιότητα της Υιότητας του, όταν ακούστηκε η φωνή του Θεού να λέει: «Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Υιός, στον οποίο ευαρεστούμαι». Ματθαίος 3:17

Αρκετούς μήνες πριν ο Αρχιερέας θέσει ξανά αυτό το ερώτημα την τελευταία νύχτα της επίγειας διακονίας του Κυρίου, είχε λάβει μια παρόμοια διαβεβαίωση για την Υιότητα του. Αυτό συνέβη στο Όρος της Μεταμόρφωσης, όταν ακούστηκαν ξανά εκείνα τα ενθαρρυντικά λόγια: «Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Υιός, στον οποίο ευαρεστούμαι· ακούστε τον». (Ματθαίος 17:5). Ο Ουράνιος Πατέρας έχει θαυμάσιους τρόπους να προετοιμάζει τον λαό του για τις δοκιμασίες, και πόση δύναμη πρέπει να έδωσε

αυτή η νέα διαβεβαίωση στον Ιησούς, όταν αργότερα βρέθηκε μπροστά στον ζηλότυπο και προκατειλημμένο Αρχιερέα, ο οποίος τον ρώτησε αν ήταν ο Υιός του Θεού. Στο μυαλό του Ιησού δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για την Υιότητα του, και, γνωρίζοντας ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα, επιβεβαίωσε την αλήθεια. Δεν είναι εύκολο να παραμείνεις σταθερός στην αλήθεια όταν αυτό σημαίνει θάνατο, αλλά ο Ιησούς το έκανε, και με αυτό μας άφησε ένα παράδειγμα ότι πρέπει να ακολουθούμε τα βήματά του.

Ο Ιησούς Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Τελικά, ο κύριος οδηγήθηκε ενώπιον του Πιλάτου. Ως εκπρόσωπος του Καίσαρα, ο Πιλάτος δεν ενδιαφερόταν για τις θρησκευτικές κατηγορίες που οι Ιουδαίοι είχαν απαγγείλει εναντίον του Ιησού. Το γνώριζαν πολύ καλά αυτό, γι' αυτό και τον κατηγορήσαν ότι ο κύριος ισχυριζόταν ότι ήταν βασιλιάς. Αν αυτό ήταν αλήθεια, για τον Πιλάτο θα σήμαινε ότι ο Ιησούς ήταν ένας πιθανός αντίπαλος του Καίσαρα και για αυτόν τον λόγο θα έπρεπε να θανατωθεί.

Οι θρησκευτικές προκαταλήψεις τυφλώνουν τους ανθρώπους απέναντι στην αλήθεια και τους εμποδίζουν να εκτιμήσουν σωστά τις αρετές και τις αμαρτίες των άλλων. Ο Πιλάτος δεν είχε θρησκευτικές προκαταλήψεις εναντίον του Κύριου· έτσι, μετά από εξέταση, ανακάλυψε ότι οι κατηγορίες που του αποδόθηκαν δεν είχαν καμία βάση στην πραγματικότητα. Κατά την άποψή του, ακόμη και αν ο Ιησούς ισχυριζόταν ότι ήταν βασιλιάς, αυτό ήταν απλώς μια θρησκευτική έννοια που δεν τον

καθιστούσε σε καμία περίπτωση υποψήφιο για τον ρωμαϊκό θρόνο. Ο Πιλάτος επιθυμούσε λοιπόν να απελευθερώσει τον Κύριο, αλλά ο οργισμένος, τυφλωμένος από τις προκαταλήψεις όχλος δεν του επέτρεψε να το κάνει.

Ο Ιησούς είχε παραδεχτεί στον Πιλάτο ότι οι Ιουδαίοι είχαν δίκιο όταν έλεγαν ότι ήταν βασιλιάς. «Γι' αυτό γεννήθηκα και γι' αυτό ήρθα στον κόσμο», ήταν η απάντησή του στον εκπρόσωπο της Ρώμης, όταν του τέθηκε το ερώτημα. (Ιωάννης 18:37). Και τι βασιλιάς! Είχε τρεισήμισι χρόνια για να στρατολογήσει όσους θα ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν για λογαριασμό του, αλλά δεν είχε κάνει καμία προσπάθεια να δημιουργήσει στρατό. Ο Ιησούς είχε εμποδίσει ακόμη και τον πιστό του υπηρέτη, τον Πέτρο, να χρησιμοποιήσει σπαθί για την υπεράσπισή του. Αντίθετα, αυτός ο Βασιλιάς των βασιλέων πέθαινε εθελοντικά για τους μελλοντικούς υπηκόους του. Δεν είναι περίεργο που ένας τέτοιος θάνατος πρέπει να τιμηθεί! Στέφωσαν αυτόν τον βασιλιά της αγάπης με αγκάθια. Τον έφτυναν και τον χλεύαζαν. Τον ανάγκασαν να κουβαλήσει το σταυρό του και τελικά τον κάρφωσαν πάνω του για να πεθάνει. Πάνω από το κεφάλι του, με την προκλητική εντολή του Πιλάτου, έβαλαν την επιγραφή: «Αυτός είναι ο βασιλιάς των Ιουδαίων». (Λουκάς 23:38). Ο Πιλάτος ήθελε ο κόσμος να γνωρίζει ότι αυτός ο εξαιρετικός άνθρωπος πέθαινε επειδή οι Ιουδαίοι τον μισούσαν και τον είχαν απορρίψει ως βασιλιά τους. Αλλά από την πλευρά του Ιησούς, πέθαινε ως Σωτήρας του κόσμου. Για αυτόν, οι συνθήκες που οδήγησαν στο θάνατό του δεν είχαν σημασία.

Ενώ κρεμόταν στο σταυρό, όσοι στεκόντουσαν κοντά φώναζαν: «Αν είσαι ο Υιός του Θεού, κατέβα από το σταυρό». (Ματθαίος 27:40). Αυτή ήταν η ίδια πρόκληση που είχε ρίξει ο Σατανάς στον κύριο περισσότερο από τρία χρόνια πριν. Τότε είχε αρνηθεί να κάνει οτιδήποτε για να αποδείξει στους άλλους ότι ήταν πραγματικά ο Υιός του Θεού, ούτε υπέκυψε στον πειρασμό να το κάνει τώρα που κρεμόταν στο σταυρό. Δεν υπήρχε περισσότερος λόγος να το κάνει αυτό από ό,τι να επιτρέψει στον Πέτρο να χρησιμοποιήσει το σπαθί για να τον υπερασπιστεί.

Οι αρχιερείς και οι γραμματείς έλεγαν μεταξύ τους με χλευασμό: «Άλλους έσωσε, τον εαυτό του δεν μπορεί να σώσει» (Ματθαίος 27:41,42). Αχ, πόσο λίγο συνειδητοποιούσαν ότι με την άρνησή του να σώσει τον εαυτό του, ο κύριος πρόσφερε σωτηρία σε αυτούς και σε όλες τις οικογένειες της γης! Αυτό είναι το μεγάλο μάθημα που πρέπει να μάθουν όλοι όσοι κερδίζουν την αιώνια ζωή. Γι' αυτό ο Ιησούς θέλει να τιμούμε τη μνήμη του θανάτου του. Είναι σημαντικό να μας υπενθυμίζεται έτσι η πηγή της σωτηρίας μας, ώστε να παραμένουμε ταπεινοί ενώπιον του Θεού και να συνειδητοποιούμε το πλήρες μέτρο της ανάγκης μας - της ανάγκης που ικανοποιείται μέσω του θανάτου του.

Για να πάρει ο Ιησούς πλήρως τη θέση του αμαρτωλού, ήταν απαραίτητο ο Ουράνιος Πατέρας να του αποσύρει για μια στιγμή την εύνοιά Του. Τότε ήταν που ο Κύριος φώναξε: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;» (Μάρκος 15:34). Αλλά όταν τελικά πέθανε, το έκανε με πλήρη εμπιστοσύνη: «Στα χέρια Σου παραδίδω το πνεύμα μου», ήταν τα τελευταία του

λόγια, και η γήινη διακονία του τελείωσε - ολοκληρώθηκε θριαμβευτικά με το θάνατο. (Λουκάς 23:46). Ως οπαδοί του Κυρίου και ως μέλη του σώματος του Χριστού, είναι προνόμιό μας να θυσιαζόμαστε και εμείς. (Ρωμαίους 12:1). Και όταν τιμούμε τη μνήμη του θανάτου του, επιβεβαιώνουμε επίσης την αποφασιστικότητά μας να ακολουθήσουμε πιστά τα βήματα του.

Πολλοί, συμπεριλαμβανομένων και των ομολογούντων χριστιανών, δεν συνειδητοποιούν ότι τα παθήματα του Χριστού συνεχίζονται στις καθημερινές θυσίες των οπαδών του, καθώς «φυτεύονται μαζί με τον θάνατό του» (Ρωμαίους 6:5). Αλλά αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το σχέδιο του Θεού κατά τη διάρκεια της εποχής του ευαγγελίου.

Κάθε χρόνο, την ημερομηνία του μνημείου του θανάτου του Κυρίου μας, μετά τη δύση του ηλίου, πολλοί από τον λαό του Κυρίου σε όλο τον κόσμο θα συγκεντρωθούν στις αντίστοιχες περιοχές τους και θα θυμηθούν εκ νέου το θαυμαστό δώρο της αγάπης του Θεού, τον Ιησού, «το Αμν , που σφαγιάστηκε από την ίδρυση του κόσμου». (Αποκάλυψη 13:8). Ταυτόχρονα, θα αφιερώσουν εκ νέου τη ζωή τους για να ακολουθήσουν πιο πιστά τα βήματα του Λυτρωτή, χαίροντας για το προνόμιο της θυσίας και της υπηρεσίας, ώστε να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί Του. Ρωμαίους 6:5,8; 8:17

Η ΔΙΩΞΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Δεν υπήρχαν ραδιοφωνικά ή τηλεοπτικά δίκτυα για να μεταδώσουν την είδηση, ούτε εφημερίδες ή

ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης για να αναφέρουν το τραγικό γεγονός που συνέβαινε εκείνο το βράδυ της 14ης Νισάν, περισσότερο από μισή χιλιετηρίδα πριν από την πρώτη έλευση του Χριστού – εκείνη τη νύχτα στην Αίγυπτο, όταν πέθαναν οι πρωτότοκοι όλων των αιγυπτιακών οικογενειών. Ούτε είναι πιθανό ότι η διάδοση τέτοιων ειδήσεων θα είχε κάποια αξία, καθώς κάθε οικογένεια στη γη ήταν τόσο απορροφημένη από τη δική της θλίψη που είναι αμφίβολο αν θα είχε δοθεί μεγάλη προσοχή στη δυστυχία των άλλων. Ο άγγελος του θανάτου δεν έκανε διακρίσεις, καθώς τόσο ο πρωτότοκος του Φαραώ όσο και ο πιο ταπεινός Αιγύπτιος στη γη χτυπήθηκαν εκείνο το βράδυ πριν από τόσους αιώνες.

Είναι μια παλιά ιστορία, αλλά η σημασία της για τον λαό του Θεού γίνεται πιο ζωτική με κάθε χρόνο που περνά. Δεν είναι τόσο το γεγονός ότι πέθαναν οι πρωτότοκοι της Αιγύπτου που μας απασχολεί, αλλά ότι οι πρωτότοκοι του Ισραήλ σώθηκαν από το καταστροφικό χέρι που πέρασε από τη γη εκείνη τη μοιραία νύχτα. Για αυτούς, ήταν μια νύχτα απελευθέρωσης - η απελευθέρωση των πρωτότοκων από το θάνατο και η απελευθέρωση όλου του Ισραήλ από την αιγυπτιακή σκλαβιά την επόμενη μέρα.

Και έτσι, στις 14 Νισάν, όπως γίνεται κάθε χρόνο από τότε, ο λαός του Κυρίου σε όλη τη γη θυμάται με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο την ελπίδα του για απελευθέρωση ως η αντιτυπική «εκκλησία των πρωτότοκων» και χαίρεται για την προοπτική της απελευθέρωσης του κόσμου της ανθρωπότητας από τη σκλαβιά της αμαρτίας και του θανάτου, που θα

αρχίσει το πρωί εκείνης της ένδοξης νέας ημέρας του βασιλείου. Εβραίους 12:23

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΟ ΑΡΝΙ

Αυτό είναι το υπόβαθρο της σκέψης που βοηθά να τονιστεί η σημασία του Δείπνου του Μνημείου του Κυρίου σε όσους χαίρονται για την παρούσα αλήθεια. Όλοι θυμόμαστε τη συναρπαστική ιστορία για το πώς σώθηκαν οι πρωτότοκοι του Ισραήλ εκείνη την πρώτη νύχτα του Πάσχα. Αυτό συνέβη επειδή υπάκουσαν στις οδηγίες του Θεού, που τους δόθηκαν μέσω του Μωυσή - οδηγίες που απαιτούσαν την έκχυση του αίματος του πασχαλινού αρνιού. Κάθε οικογένεια των Εβραίων έπρεπε να αποδείξει την πίστη της στη σωτηριακή δύναμη αυτού του αίματος, βάζοντάς το στα παραστάτια και στα υπέρθυρα των σπιτιών τους. Όποια οικογένεια δεν το έκανε αυτό, υπέφερε μαζί με τους Αιγυπτίους.

Φυσικά, σήμερα γνωρίζουμε ότι δεν υπήρχε καμία εγγενής σωτήρια δύναμη στο αίμα αυτού του τυπικού πασχαλινού αρνιού, αλλά ότι ο Κύριος απλώς παρέθετε ένα παράδειγμα της θαυμαστής πρόνοιας για τη σωτηρία μέσω του δώρου του αγαπημένου Του Υιού. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό, πόσο συγκινητικές είναι οι λέξεις του Ιωάννη του Βαπτιστή σχετικά με τον Ιησού: «Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο οποίος αφαιρεί την αμαρτία του κόσμου» (Ιωάννης 1:29). (Ιωάννης 1:29). Το τσίμπημα του θανάτου άρχισε να καταστρέφει το ανθρώπινο γένος στον Κήπο της Εδέμ, και ο μόνος τρόπος για να εξαλειφθεί αυτή η καταστροφή ήταν μέσω της χύσης αίματος - όχι του αίματος ενός αρνιού, ούτε ταύρων και τράγων, αλλά του πολύτιμου αίματος του Ιησού, αυτού που

έγινε ο τέλειος αντικαταστάτης της χαμένης ζωής του πατέρα Αδάμ. Εβραίους 9:11,12

Το μνημείο του Κυρίου μας

Για περισσότερα από τρία χρόνια μετά την αναγνώρισή του από τον Ιωάννη ως «Αμνός του Θεού», ο Ιησούς εργάστηκε και υπηρέτησε, θυσιάζοντας τη ζωή του για τους ανθρώπους. Και τώρα είχε έρθει η ώρα να ολοκληρωθεί η θυσία του, να σφαγεί ως ο αληθινός Αμνός του Πάσχα, μια θυσία που ήταν απαραίτητη για να προσφέρει τη λύτρωση τόσο στην εκκλησία όσο και στον κόσμο. Έτσι, κανόνισε να συναντηθεί με τους μαθητές του σε ένα «ανώγειο», για να συμμετάσχει μαζί τους, για τελευταία φορά, στην ετήσια γιορτή του Πάσχα (), που εορτάζει τις περιστάσεις της αρχικής νύχτας του Πάσχα στην Αίγυπτο. Ματθαίος 26:17-20

Αφού τελείωσε με αυτό, ο Ιησούς πήρε λίγο ψωμί και καρπό του αμπελιού και θέσπισε μια νέα εντολή - μία από τις δύο μόνο που επιβάλλονται στους οπαδούς του, η άλλη είναι το βάπτισμα με νερό, αλλά και οι δύο είναι απλώς σύμβολα. Έδωσε το ψωμί στους μαθητές του και τους προσκάλεσε να το μοιραστούν, εξηγώντας ότι αντιπροσώπευε το σώμα του. Ομοίως, το ποτήρι, εξηγώντας ότι αντιπροσώπευε το αίμα του και ότι το αίμα του θα χυνόταν για αυτούς. Ματθαίος 26:26-28

Αυτό δεν προοριζόταν να είναι μια νέα μορφή του Πάσχα. Όσον αφορά τον Ιησού και τους οπαδούς του, η ετήσια εορτή του Πάσχα έληξε εκείνη τη νύχτα. Ήταν απλώς ένα πρότυπο, ή μια σκιά, που έδειχνε τον Ιησού και την χύση του αίματός του, και τώρα που

είχε έρθει και επρόκειτο να θανατωθεί για τις αμαρτίες του κόσμου, δεν είχε νόημα να συνεχίσει την τελετή του Πάσχα. Αυτό που ο Ιησούς επέβαλε στους μαθητές του είχε ως σκοπό την ανάμνηση του θανάτου του και το να κρατήσει μπροστά στους οπαδούς του το νόημα που είχε για αυτούς και το μερίδιο που θα είχαν μαζί του ως «εκκλησία των πρωτότοκων».

Όταν σκεφτόμαστε το χυμένο αίμα του Ιησού και το σπασμένο σώμα του, όπως συμβολίζονται από το «ψωμί» και το «ποτήρι», μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε το ευλογημένο γεγονός ότι έδωσε τη ζωή του για μας – ότι παρέδωσε την ψυχή του μέχρι θανάτου. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε για αυτό! Πράγματι, μια σκέψη που πρέπει να προσπαθούμε να έχουμε στο μυαλό μας κατά την ετήσια γιορτή του μνημείου, και πάντα, είναι η ευγνωμοσύνη – ευγνωμοσύνη για την αγάπη του Θεού που έδωσε τον Υιό του να πεθάνει για μας, και ευγνωμοσύνη για την πίστη του Ιησούς που έδωσε τη ζωή του ως λυτρωτής μας.

Ο μόνος τρόπος να δείξουμε την εκτίμησή μας για οποιοδήποτε δώρο είναι να το δεχτούμε και να το χρησιμοποιήσουμε· και αυτό πρέπει να κάνουμε με το δώρο του Θεού. Πρέπει να δεχτούμε τον Ιησούς και να χρησιμοποιήσουμε την αξία της θυσιασμένης ζωής του, όπως προβλέπεται στο θεϊκό σχέδιο. Η πλήρης αποδοχή του Ιησούς, όπως εκφράζεται με τη συμμετοχή στα εμβλήματα του μνημείου, συνεπάγεται την πλήρη παράδοση της θέλησής μας για να κάνουμε το θέλημά του, την αποδοχή του ως Κεφαλή μας. Τότε μαθαίνουμε ότι το θέλημά του για

εμάς είναι να θυσιάσουμε τη ζωή μας, όπως έκανε και αυτός.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σύμφωνα με αυτή τη σκέψη, ο Απόστολος Παύλος εξηγεί ότι η συμμετοχή μας στο ψωμί και στο ποτήρι συμβολίζει μια κοινή κοινωνία και συμμετοχή, μια κοινωνία, στο θυσιαστικό έργο του Χριστού. Είναι μια σοβαρή σκέψη, αλλά μια σκέψη που πρέπει να μας εμπνέει να υπηρετούμε τον Κύριο με μεγάλη επιμέλεια, γιατί πάνω σε αυτή τη βάση θα έχουμε το προνόμιο να ζούμε και να βασιλεύουμε μαζί Του. Ρωμαίους 8:17,18

Όταν συμμετέχουμε στα εμβλήματα του μνημείου φέτος, ας έχουμε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό μας. Ας σκεφτούμε τη μεγάλη απελευθέρωση που αντιπροσωπεύει για εμάς και για τον κόσμο της ανθρωπότητας, όπως προαναγγέλλεται από την εμπειρία του Ισραήλ στην Αίγυπτο. Ας χαρούμε για την προστασία που μας προσφέρει το αίμα ως μέλη της τάξης των πρωτότοκων, και για το μερίδιο που θα έχουμε μαζί με τον Ιησού στην απελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας από την αμαρτία και τον θάνατο σε εκείνη τη μεγάλη ημέρα που ακολουθεί τη νύχτα του Πάσχα - την εποχή του ευαγγελίου. Τι ευλογημένη προοπτική!

Καθώς σκεφτόμαστε τα παθήματα που υπέστη ο Ιησούς για να αγοράσει αυτή τη λύτρωση - τη μεγάλη αντίφαση των αμαρτωλών που συσσωρεύτηκε πάνω του, την κοροϊδία, το μαστίγωμα, τη σκληρότητα του σταυρού - ας ανταποκριθεί η καρδιά μας με μια πιο αποφασιστική προσήλωση να του είμαστε πιστοί,

όποιο και αν είναι το κόστος. Είναι απαραίτητο να στρέψουμε το πρόσωπό μας, όπως δηλώνουν οι Γραφές, «σαν πέτρα», για να ακολουθήσουμε τα βήματα της θυσίας και του πόνου μέχρι θανάτου, γνωρίζοντας ότι ο Κύριος θα μας βοηθήσει σε κάθε στιγμή ανάγκης. Ησαΐας 50:7

Όλοι μας πρέπει να ζούμε κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία. Αν το κάνουμε αυτό, θα προσπαθήσουμε, ως άγιοι του Θεού, να εκπληρώσουμε τους όρκους της καθαγίασής μας, θυσιάζοντας τη σάρκα () και τα συμφέροντά της, στρέφοντας την αγάπη μας στα άνω.

Είθε το Δείπνο του Μνημείου να μας βρίσκει κάθε χρόνο πιο κοντά στον Κύριο από ποτέ και να εκτιμούμε περισσότερο όλα όσα σημαίνει για μας το αίμα Του και θα σημαίνει για όλη την ανθρωπότητα.